

NARODY - CZĘŚĆ II

Tekst przewodni: Ps 46,10.

Zakres studium: Rdz 1,29; Dn 2,44-45.

Część I: Przegląd

Pewnego dnia ojciec widząc, że jego syn się nudzi, zabrał go do kina na film przyrodniczy. W filmie ukazano życie i zwyczaje różnych zwierząt. Ojciec liczył na to, że film ten nauczy jego syna piękna stworzenia, tak by mógł lepiej zrozumieć piękno charakteru Boga i docenić Jego wspaniały plan dla ludzkości. Niestety, film okazał się pełen okrucieństwa. Przedstawiono w nim to, jak zwierzęta żerują jedne na drugich, a nawet pastwią się nad słabszymi. Potężny sęp zmiotł małego wróbla. Okrucieństwo kruszyło łagodność. Śmierć dominowała nad życiem. Chłopiec przeraził się i zaczął płakać. Szlochając powiedział ojcu, że nie chce już oglądać filmu i woli wrócić do domu. Najwyraźniej wbrew dobrym intencjom ojciec nie przemyślał swojej pedagogicznej metody.

Kiedy przyglądamy się biegowi historii ludzkości, stajemy wobec tej samej rzeczywistości. Ludzkie dzieje są pełne wojen, przemocy i kłamstw. Silne narody depreczują słabe, a żądza władzy i okrucieństwo dominują nad mądrością i sprawiedliwością. Salomon zauważył to już dawno: „Na miejscu prawa było bezprawie, a na miejscu sprawiedliwości złość” (Koh 3,16).

Od dziecka płaczącego z powodu okrucieństwa zwierząt po filozofa rozmyślającego nad meandrami ludzkiej natury, wszyscy zadają sobie niepokojące pytania: Dlaczego to się dzieje? Czy tak Bóg zaplanował świat? Gdzie jest Bóg, kiedy dzieje się zło? Na te pytania *Biblia* udziela dwóch odpowiedzi. Pierwsza odpowiedź jest osadzona w odległej przeszłości ludzkości, w historii upadku, kiedy ludzie po raz pierwszy złamali Boże przykazanie. Druga odpowiedź jest zawarta w prorocztwach. Obie te odpowiedzi połączone ukazują genezę i rozwiązanie tragedii ludzkości.

Część II: Komentarz

Pierwsze przykazanie

Biblia po raz pierwszy mówi o Bożym przykazaniu w kontekście drugiego opisu stworzenia (Rdz 2,16-17), w związku Bożym darem pokarmu dla ludzi (Rdz 1,29). Czasownik *cawah*, „nakazywać” jest etymologicznie związany ze słowem *micwah*, „przykazanie”. „Przykazanie” to więcej niż rozkaz Boga skierowany do ludzi - coś, co ludzie mają czynić na polecenie Boga. Fakt, iż Bóg „nakazał” dokonania stworzenia (Prz 8,29), sugeruje, że to, co nazywamy „przykazaniem”, jest w rzeczywistości darem Boga dla człowieka (Wj 24,12, Neh 9,13).

Dar ten ma służyć życiu i szczęściu człowieka, a zatem „człowiek, który je wykonuje, żyje przez nie” (Kpł 18,5). Dlatego też psalmista modlił się: „racz mnie obdarzyć Twymi wskazaniem” (Ps 119,29 BKR). Co istotne, pierwsze przykazanie także zaczyna się od łaskawego daru w postaci owoców wszystkich drzew: „Z każdego drzewa tego ogrodu możesz jeść” (Rdz 2,16).

Tak więc pierwszą odpowiedzią na Boże przykazanie jest przyjęcie łaski Bożej i radowanie się Bożym darem. Drugą odpowiedzią jest powstrzymanie się od spożywania owoców zakazanego drzewa. Obie obietnice - życia i śmierci - są pewne. Oba słowa należy rozumieć kategorycznie jako wyrażające całkowitą pewność. Obietnica daru życia jest pewna tak samo jako ostrzeżenie przed śmiercią jako skutkiem nieposłuszeństwa. Od początku dwie drogi są jasno wytyczone. Albo przyjmujemy Boga i będziemy cieszyć się życiem, albo odrzucimy Go i umrzemy. Obie perspektywy są pewne: „Kładę dziś przed tobą życie i dobro oraz śmierć i zło” (Pwt 30,15).

Prorocztwa o narodach

Księga Daniela została napisana w dwóch językach. Kiedy prorok skierował uwagę na pogańskie królestwa, pisał po aramejsku, czyli w uniwersalnym języku ówczesnego Bliskiego Wschodu. Kiedy prorok myślał o duchowej przyszłości swojego ludu, pisał po hebrajsku, w języku ówczesnego ludu Bożego. Prorocztwa Daniela w Dn 2 i Dn 7 znajdują się w aramejskiej części księgi i dotyczą w szczególności sposobu losu pogańskich narodów. W tej lekcji zwrócimy uwagę właśnie na nie.

W Dn 2 babiloński król Nebukadnesar miał proroczy sen, w którym ujrzał posąg symbolizujący kolejne światowe imperia. Przesłanie dla Nebukadnesara, budowniczego Babilonu, jest takie, iż jego królestwo nie będzie trwać wiecznie, ale zostanie zastąpione przez inne królestwa, aż w końcu czasu ostatnie z nich zostanie usunięte i zastąpione przez królestwo Boże, które jako jedyne „nie będzie zniszczone” i „ostoi się na wieki” (Dn 2,44). Jednak Nebukadnesar nie chciał uznać przeznaczenia wskazanego mu przez Boga. W odpowiedzi na prorocztwo postanowił wkrótce wznieść posąg cały ze złota. Ten posąg oznaczał intencję króla przeciwstawienia się Bogu i zastąpienia Jego planu dla narodów planem Nebukadnesara. Według dumnego króla to nie królestwo Boże miało zastąpić kolejne imperia, ale władza Babilonu miała się umocnić tak, iż będzie trwać wiecznie (Dn 3,7).

W Dn 7 sen Daniela o bestiach jest związany z panowaniem Dariusza, króla Medo-Persji, którego panowanie stanowiło potwierdzenie snu o posągu. W przeciwieństwie do Nebukadnesara Dariusz uczył Boga i uznał Go jako władcę narodów (Dn 6,25-27). Choć dwa prorocztwa z Dn 2 i Dn 7 dotyczą tej samej sukcesji czterech mocarstw (Babilonu, Medo-Persji, Grecji i Rzymu), ogniskowa finału dziejów jest nieco odmienna w każdym z tych prorocztw.

W wizji posągu koniec oznacza zniszczenie królestw ziemskich i ustanowienie wiecznego królestwa Bożego, które „nie będzie zniszczone” i „ostoi się na wieki” (Dn 2,44). We śnie o bestiach koniec jest przedstawiony jako sąd ostateczny dokonany przez Syna Człowieczego, Jezusa Chrystusa (Dn 7,13-14; por. Mk 13,26-27).

Boże rozwiązanie

Historia upadku w *Księdze Rodzaju* i apokaliptyczne proroctwa dotyczące narodów nie tylko opisują potknięcie i upadek ludzi usiłujących zastąpić Boga, ale podają nam także Boże wyłączone rozwiązanie ludzkiego problemu, mianowicie ustanowienie królestwa Bożego.

Zgodnie z *Księgą Rodzaju* upadek Adama i Ewy nastąpił w powiązaniu ze złamaniem pierwszego przykazania dotyczącego poznania dobra i zła. Co ciekawe, drzewo żywota i drzewo poznania dobra i zła znajdowały się w środku ogrodu, blisko siebie, co sugeruje pewne powiązanie między nimi. Kiedy tylko ludzie spożyli owoc z drzewa poznania dobra i zła, utracili dostęp do drzewa żywota (Rdz 3,22-24).

Z tego powiązania wynikają dwie lekcje. *Po pierwsze*, życie nie jest przyrodzoną właściwością ludzkości. Ludzie nie są z natury nieśmiertelni. Nawet w Edenie Adam i Ewa byli zależni od zewnętrznego źródła życia. *Po drugie*, życie nie jest wyłącznie stanem biologicznym, ale jest uwarunkowane duchowo i moralnie.

Według proroctw *Księgi Daniela*, niezdolność narodów do ustanowienia pokoju i szczęścia po aroganckiej próbie wzniesienia wieży Babel wynika z ich pragnienia sprzymierzenia się przeciwko Bogu, Stwórcy, który zstąpił i rozproszył ludzi po powierzchni Ziemi (Rdz 11,4-9). Nawiązując do historii wieży Babel, proroctwo Dn 2 odnosi się do podobnego dążenia ku jedności między władzą świecką i religijną w czasie końca - żelazo (władza świecka) będzie próbowało połączyć się z gliną (władzą religijną, Kościołem rzymskim). Czytamy, że „za dni tych królów Bóg niebios stworzy królestwo, które na wieki nie będzie zniszczone” (Dn 2,44).

W Dn 11,43 król północy (potęgą religijna) łączy się z królem południa (potęgą świecką) i razem stają przeciwko górze Pańskiej, zamierzając „wytępić wielu” (Dn 11,44). Następnie proroctwo mówi nam, podobnie jak w Dn 2, iż potęga ta dojdzie do swego końca i nikt jej nie pomoże (Dn 11,45; por. Dn 2,45). W *Apokalipsie Jana* wizja wojny Armagedon odnosi się do tego samego ruchu w kierunku jedności - królowie Ziemi zgromadzą się przeciwko królestwu Bożemu (Ap 16,16). Proroczy opis powstania i upadku imperiów kończy się ustanowieniem królestwa Bożego, które „ostoi się na wieki” jako jedyne możliwe rozwiązanie problemu ludzkości. Jedyne królestwo Boże oznaczające powrót do stanu z Edenu przyniesie życie wieczne ludziom. Dopiero wtedy pierwsze przykazanie będzie zachowywane, a narody zostaną uzdrowione ze swoich ran (Ap 22,2).

Część III: Zastosowanie

Lekcja przywództwa. Kiedy Nebukadnesar dowiedział się, że jego panowanie zostanie ograniczone do złotej głowy posągu, wzniosł posąg cały ze złota. Czego postępowanie Nebukadnesara uczy nas o potrzebie zachowania pokory przez przywódców? Czego historia ta uczy nas o tym, że nie tylko my jesteśmy w stanie działać skutecznie i rzetelnie? Czego osobiste wyznania Nebukadnesara i Daniela uczą nas o wierze (zaufaniu do Boga), nawet kiedy już zdajemy sobie sprawę, że tak naprawdę nie mamy żadnej władzy?

Lekcja polityki. W czasie końca przywódcy ludzkości zjednoczą się, by zastąpić królestwo Boże własnym królestwem, podobnie jak budowniczowie wieży Babel. Jak możemy oprzeć się pokusie knucia i spiskowania w celu pozyskania poparcia dla własnych poglądów? Przeczytaj Dn 3,8; 6,4-13. Czego możemy się nauczyć na błędzie Chaldejczyków, którzy knuli przeciwko Danielowi, by zająć jego miejsce? Jak możemy skutecznie oprzeć się pokusie uciekania się do politycznych machinacji służących własnym ambicjom i interesom wbrew prawdzie i sprawiedliwości?

Lekcja perspektywy. Problem ziemskich królów w proroctwach *Księgi Daniela* polega na tym, że są one zorientowane na to, co jest tu i teraz. Wieczność, przyszłe królestwo Bożego, wydaje się być wypychane poza krąg zainteresowania. Dotyczy to wszystkich aspektów życia. Ellen G. White ostrzega, że „Żaden plan, czy to w interesach czy życiu prywatnym, nie jest właściwy ani doskonały, jeżeli obejmuje tylko krótkie chwile życia doczesnego”. Radzi wszystkim, by brali pod uwagę „wielkie sprawy życia wiecznego” (Ellen G. White, *Wychowanie*, wyd. 2, Warszawa 2010, s. 101). Jak możemy uniknąć popełniania błędów, jaki według proroctw popełniają ziemscy władcy?

MATERIAŁY DLA NAUCZYCIELI

- **Przewodniki**- materiały uzupełniające treść „Lekcji biblijnych”.
- **Pytania**- propozycje przebiegu zajęć i pytań do dyskusji w szkole sobotniej.

www.adwent.pl

dział: Studium biblijne

- **Materiał do „Czasu misji”:**
<https://adwent.pl/czas-misji>

KONSULTACJE ONLINE DLA NAUCZYCIELI

- Wspólne przygotowanie do prowadzenia najbliższego studium Biblij.
- Propozycje dodatkowych zajęć.
- Odpowiedzi na pytania związane z treścią studium.
- Wspólnota, modlitwa

każdy czwartek, godz.20.00

Zoom: 856 5129 9515

Kod dostępu: Biblia